

Mie makkoilin ja tuiotin katthoon ja hunteerasin kaiken maailman hunteerauksia. Mie hunteerasin minun "kaveria" jotka olit praatinheet paskaa minun sölän takana, mie hunteerasin minun pikkusisarta jolla oli niin hienot ja isot silmät ja sen pyöreää, pehmeää päätä, mie hunteerasin kanssa mitä mie olin tehny väärin. Mitä mie tehin joka sai minut ansaittehmaan tämä elämä. Keskelä minun hunteerauksia mie kuulin jotaki. Mie kattoin ovheen ja näin minun söpö pieni sisar. Hän astui sisäle minun hässäkhään huoneesheen, siirsi jalalla minun yhet housut jotka oliva laattialla ja jatkoi varovaisesti minun vasthaan. "Oletko hereillä?" hän viskutteli.

"Yep mie olen, etkö sie voi nukahtaa?" mie kyssyin.

Hän huiskutteli päätä ja tuli makkoilehmaan minun vierheen. Mie laitton tottuneena minun käsi hänen ympärilheen. Nuin met nukahimma, melkein joka vyö minun rakas sisar tassutteli minun vierheen ko se ei voinu nukahtaa.

Ko mie heräsin minun sisar makkoili ja kuorsasi minun käen päälä. Mie nostin varovaisesti hänen päätä ja nousin niin ääneti ko mie osasin. Oli iso punanen merkki minun käen päälä minun sisaren päestä. Mie puin päälle jotku housut laattialta ja otin yks paita minun kirjotuspöyältä. Aamuilla ko mie heräsin varhain mie prukasini lähtä prumenaatile. Mie olin kuullu jostaki ette eläs kauemin jos meni prumenaatile joka päivä elämässä. Mie en tiä jos se oon totta mutta oon väärsti kokkeilla. Sillä aikaa ko mie kävelin mie passasin pääle ette snapata minun kavereille. Mie otin muutamia miefiä mutta valo oli jotenki väärin. Mie kokkeilin kääntyä auringon vastaan ja tuli suohraan paljon parempia kuvia. Mie kävelin taakseppäin sillä aikaa ko mie otin lissä miefiä. Yhtäkkiä mie astuin kantin yli ja mie tippuin. Minun puhelin lensi taakseppäin ja mie löin pää maahan. Kaikki musteni ja sitä viimestä mie näin oli kaks tosi raikkaita valoja ja mie kuulin tööttäys.

Mie heräsin siihen ette minulla oli kipeää koko kropassa. Tuntui siltä ette mie olin tullu yliajettu lastipiillistä. Sitä ainoata mie näin oli vihriäisiä pilkkuja jokka kulkui ympäri minun silmäkansissa. Mie kuulin piippauksia ja nyyhkytyksiä minun ympärillä. Oliko tuo... Minun pikkusisar! Mie kuulin ko se nyyhkytti. Kävi kipeää minun syämässä ko mie kuulin häntä. Mie yritin aukasta silmät, mutta oli niinko joku olis laittanu plyijyä minun silmäkansien pääle ja liimannu net yhteen. Mie taistelin niin kovasti ette antaa joku merkki ette mie olen herreilä. Mie ponnistelin ja ponnistelin ja viimein mie sain minun plyijysilmät auki. Valo pisti minua silhmiin mutta äkkiä helpotti ko kaikki nojasit minun yli kattohmaan minua. Net huutelivat ja itkivät ja kiittivä minua ette mie olin elossa. Mie en ymmärtäny yhtään. Mitä oli tapahtunu? Mie aukasin minun suu ja meinasin kysyä minun kysymys mutta ei kuulunu mithään ääniä. Mie yritin uuvhesthaan samalla resyltattila. Mie meinasin yrittä viellä kerran mutta mie en ehtiny ennen ko mamma laittoi käsi minun pääle ja sanoi ette ei saa rasitta itteä. Mie tottelin ja suljin silmät.

Seuraava kerta ko mie heräsin niin oli vain pappa ja pikkusisar huonheessa. Mie olin saanu takasi minun puhekyky.

"Missäs kaikki oon?" Pappa tempahti sen vihriäisessä fotöljissä ko hän kuuli minun viskutus ja näytti vähän sekkantuneelta mutta sai äkkiä ottheen mistä oli kyse.

"Mamma meni ostahmaan jotaki fiikka Majjale" mie kattoin minun pientä nukkuvaa sisarta ja ajattelin miten pitäis tuntua sille ko met olima täälä saihraalassa minun takia. "Ja lääkäri meni vain kollahmaan vähän asioita."

Mie nyökkäsin ja kääntyin sölälle uuvesthaan. Hengitä.

Mie olin viimhein päässy kottiin, olin ollu sahraalassa yks kokonainen viikko. Lääkärit sanoi ette minulla oli ollu tosi tuuri. Mie olin vain murtanu jalka, lievä aivotärähys ja kaks minun sormista oli menny poikki. Net sanoiva ette mie olin joutunu just lastipiiliin renkhaisseen välhliin ja olin saannu apua hopusti. Mie olin saannu gipsiä minun jalalle ja ruma, musta rullatooli ette oli vähän helpompi liikkua. Mie en saannu ollenkhaan laitta painoa minun jalalle.

Kaikki vaikutti siltä ette meni hyvin. Mutta yks päivä ko mie olin heränny, eksakti kolme päivää siitä lähtien ko mie olin lähetetty sahraalasta, jotaki tapahtui. Mie olin käyny vessassa ihan normaalisti, mutta ko mie meinasin pestä käjet niin mie kattoin meän pyöreään peihliin. Ensin minun peilikuva näytti ihan normaalilta mutta mie alkoin nähjä ko minun silmät hiljaa muuttui, minun siniset silmät alkoivat panna pimeäksi. Mie röpötin minun silmiä ja ko mie kattoin niin net oliva vihriät. Mie röpötin kovempi mutta net jäi vihriäisiksi. Viimein mie viruutin minun naama ja sillon ko mie kattoin uvesthaan niin färi oli hävinny. Mie krykkasin mammale ja kertoin sille mitä oli tapahtunnu. Mutta hän vain sanoi ette se ei ollu mitthään hassua ette sai vähän hallysinasjuunia ko oli ollu myötä jostaki traumaattisesta. Mie uskoin mammaa ja jatkoin minun juttuja. Mutta jo samala päivälä tapahtui toinen juttu. Mie olin sisällä kattomassa TV:tä ko tapahtui jotaki. TV alkoi plinkata ja kräpistä yhtäkkiä koko masiina tuli mustaksi ja sitten särmi "pamahti". Levis vihriäistä muurhaisten sottaa särmilä. Just ko mie meinasin ottaa kaukosäätin niin jotaki ilmestyi TV:seen. Mie kattoin nuukasti ja sillon mie näin mitä se oli. Isot vihaset silmät, verinen suu ja siinä missä olis pitäny olla nokka oli vain reikä. Mie kuulin piippaus korvissa ja se tuli kovempi ja kovempi koko ajan. Mie huusin sillä aikaa ko mie painoin käet korvitten päälle ja lankesin toolista. Mie tunsin kova kipu minun jalassa. Mie makkoilin siinä asennossa käet painettuna minun pään vasten ko mamma tuli. Ko mie otin pois käet ko se tuli niin en kuullu mitthään, paitsi mammaa.

"Alma! Alma! Kuulekko sie minua?" Mamma piti minun päästä ja yritti saaha kontaktia minun kanssa. Hän halas minua "No, no, älä sure, heti se mennee yli." Hän lohutti.

"TV, se... alkoi." Mie luovutin. Se varmaan sanos ette se oon ihan normaalia jos mie kerron mitä tapahtui. "Äh, ei ollu mitthään, mie olen vain väsyny ja näin joku hallysinasjuuni." Mamma kattoi skeptisesti minua mutta antoi sen olla.

Sen jälkheen mie olin vähän enemmän varovainen ja yritin ette olla ihmisten lähellä. Mie näin ko mamma ja pappa tuliva vähän iriteeratuksi. Seuraava kerta mie tulin "hyökätyksi" hallysinasjuunista oli yks viikko viimen "hyökkäyksen" jälkheen. Mie olin saannu muuttaa takasi minun huoneessheen soffalta ko mie osasin uvesthaan kävellä trapuissa itte. Mie olin vain istunu ja lukenu minun kirjaa sängyssä ko mie olin tuntenu joku haju. Mie tulin hopusti jaloille ja otin minun krykat seinältä. Mie haistin mistä se hassu savuhaju vois tulla. Viimein mie päätin kattoo minun kirjutuspöyästä. Ensin mie en löytäny mithään, mutta yhtäkkiä mie näin jotaki kirjutuspöyän takana. Mie siirsin sen varovaisesti ilman ette tiputtaa mithään ja ko mie näin mitä siellä takana oli mie melkein tippuin taaeppäin. Siinä seinässä oli poltettu sisälle sanoja ja puustaaveista tippui jotaki tahmeaa. Se oli myös vihriäistä. Seinässä seiso... **Halvatko leekata?** Mie röpötin silmiä mutta se ei hävinny. Niin mie vain peitin sitä kirjutuspöyälä ja päätin ette ei kertoa mammale tästä. Mie kävin monta kertaa se päivä kattomassa jos se oli hävinny, mutta joka kerta se oli jäljelä just samala paikala.

Mie olin pukemassa kenkä päälle, ko met olima lähössä kävelyle.

“Oletko valmis heti?” Minun pikkusisar huokasi. “Mie olen istunu jo täällä viis minuuttia oottamassa.”

“Joo, joo, anna minun solmia minun kenkä.” Mie otin krykka seinästä ja met lähimä ulos. Mamma oli pakottanu minua lähtä ulos ko mie en ollu liikkunu melkein mitthään ko mie olin murtanu minun jalka. Mie en halunu olla yksin niin mie olin kysyny Majjalta jos se olis voinnu tulla minun kansa. Hän oli ilosestin vastanu joo. Nyt met kävelimä täällä, tai mie kävelin ja minun sisar hyppeli. Mie näin yks vanha mummeli tiellä. Hän oli lyhyt ja käppyräinen. Sillä oli ohu, valkea tukka joka peitti sen naama. Hän kattoi ylös ja mie punehtuin ko mie huomasin miten mie oli tujjottanu. Se mummo alkoi kävelä meän vasthaan kauheaa vauhtia. Mie kattoin missäs minun pikkusisar oon, ja se seiso turvalisesti minun takana.

“Alma” se mummo otti kova ote minun olkapäistä sen pitkillä sormilla sama aikaa ko Maja halas minun kättä siellä takana kovempi ja kovempi. “Sie pian uskot ette se tullee mennä ohi ittesthään, sillon sinulla oon väärin, se ei tehe sitä. Mutta, oon yks keino millä saa se pois. Ota kuumaa vettä ja löyvä vihriäisin vihriä örtti joka voit löytää ja mene kello yks tiima yli keskiyötä vihriäiselle puulle kaaja sille sörseli ja lyö rikki pikari sen vastaan.” Sitten mummo hävis. Hän vain kääntyi ja jatkoi matkaa. Hänen ääni oli ollu epäselvä ja nariseva niinko joku vanha ovi.

Kello oli keskiyö nyt ja mie seisoin keittiössä ja kattoin ulos ikkunasta. Ko se mummo oli lähteny niin mie olin paikalla lähteny kottiin ja lukittanu minut itteä huohneesheen. Minun pikku sisar oli tosi pettyny ko se ei saanu lähtä leikkiparkhiin niinko olima päättänheet, mutta tämä oli tärkeämpi. Mie olin hunteeranu mitä se mummo oli tarkottanu ja minun arvaus oli ette se jotenki tiesi minun tapahtumista ja ette se oli ratkasu kaikile. Niin tässä mie seisoin yks tiima aikasin oottamassa.

Ko kello oli kaks minuuttia vailla yks niin mie olin ulkona valmis mukin kanssa. Mie otin joku ruma, arvoton muki ette minun mamma ei huomais. Mie tehin koko kummallinen rityaali prikuhleen kello yks ja toivoin kovasti ette se toimis.

Ko mie menin nukkuhmaan mie olin paremala tuulela ko pitkään aikaan.

Författare: Emmeli Särkijärvi, 13 år